

Spørringen hidrører til Dels fra, at man nu producerer paa en langt fyldigere Maade og producerer hele Aaret rundt, derfor, den Slags Ulemper maa nu efter Sagens Natur, selv om de økonomiske Forhold ere lige saa gode som tidligere, ramme langt haardere end i Fortiden. Der er vel noget i, hvad det ærede Medlem udtalte, men Bemærkningen trænger dog til nogen Supplering og Tilføelse.

Det ærede 3dje Medlem for 6te Kreds (Ahlsefeldt-Saurvig) var helt igennem misfornøjet, tør jeg nok sige. Det ærede Medlem var misfornøjet med, at Rigsdagsmændene havde fri Jærnbaneforjel. Han fandt det utilbørligt og mente, at man lige saa godt kunde give dem gratis Frokost. Det kan ikke være det ærede Medlem ube kendt, at i det andet Ting gaar Ønsket om Friforjel langt videre, end nu er fyldestgjort, og det ærede Medlem er vist ikke en Gang i Overensstemmelse med dette Ting. Men da det ærede Medlem nu saa skarpt fremdrog dette som et Misbrug, maa jeg minde om, hvorledes Forholdene ere, og saa vil man vistnok se, at der kan være noget forstandigt og billigt i den Foranstaltning, der er truffen. Denne, der ganske vist er truffen administrativt, er den, at Rigsdagsmænd under Rigsdagsfamlingen, for saa vidt de bo uden for Kjøbenhavn, have fri Kjørsel paa Jærnbanerne. Grunden til denne Foranstaltning har jeg altid vedkendt mig at være den, at jeg eller Regeringen har ønsket saa vidt muligt at stille Rigsdagsmænd, der boede uden for Kjøbenhavn, lige eller nogenlunde lige med dem, der vare bosiddende her. De, der bo uden for Kjøbenhavn, skulle have deres Logis i Kjøbenhavn, medens de, der bo her i Byen, have deres faste Bopæl. De første maa altså gøre betydelige Østre i Retning af Logis og Udgifter til de ret hyppige Hjemrejser; det kan jo let træffe, at de have Forretninger, der maa udføres derhjemme. For at både herpaa og saa vidt muligt stille de Medlemmer, som bo uden for Byen, lige med dem, der bo i Byen, har jeg ment, at det var rigtigst at give Fribillletter, og dette er for Resten blevet paa skønnet; det er første Gang, jeg har hørt en alvorlig Anke, end sige en saa vidt gaaende Anke som den, det ærede Medlem fremkom med. Jeg tror, at dette Forhold er ganske i sin Orden, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem er i Overensstemmelse med ret mange andre. Det er som sagt en meget begrænset fri Afgang, der nu er til disse Rejser. Sjældnen have Folk fundet, at der var noget underligt deri. Thi det er ganske klart, at

det utvivlsomt letter dem, der bo i Provinserne — jeg taler ikke om rige Folk, men om Folk under almindelige Vilkaar, der bo i Provinserne — at blive Rigsdagsmænd ved denne Ordning. Derfor mener jeg, at den er besøjet, og som sagt, Ønskerne i Rigsdagen gaa hos de fleste langt videre. Det har jeg ment var betænkeligt, men at give det, der her er givet, med den nævnte Begrænsning, forekommer mig at være en meget baade fornuftig og billig Foranstaltning. — Det ærede Medlem talte om Bevillingerne til Landvæsenet paa § 19 III. A. Han havde ikke noget imod dem, men fandt, at det var Bindehuggeri. Dermed maa det ærede Medlem jo mene, at Bevillingerne ere givne for detaillerede, at man her i Rigsdagen er gaaet alt for vidt ved i det enkelte at bestemme, hvortil Pengene skulle bruges og hvorledes. Men vi, der ere fortrolige med, hvad Lovgivningsmyndigheden kræver, vide, at det altid har været et Krav i Folketinget og for Resten ogsaa i Landstinget, at man vidste, hvad Ministeren vilde bruge Pengene til. Kan det ærede Medlem sætte igennem, at man bevilger Ministeren 100,000 Kr. til fri Anvendelse, skal jeg ikke modsætte mig det, men naar det er Vilkaaret, at Bevillingerne skulle bindes her, ser jeg ikke, at det kan ske paa anden Maade end ved at stykke dem ud saaledes, at man kan løse paa Finansloven og i Statsregnskabet, hvortil de ere anvendte, og det kan ikke ske uden „Bindehuggeri“. Man kan mene, at Tænselsen i den Retning gaar for vidt, men det er sandelig ikke Regeringens Skyld. Man har altid ønsket det i Folketinget og aldrig egentlig modsat sig det — tror jeg — i Landstinget. — Saa siger det ærede Medlem, at Skovplantningen i Jylland, ganske særlig Hedeselskabet — jeg ved ikke, om Skovplantningen var medindbefattet, maaste var den det ikke — blev støttet alt for stærkt af Staten. Man kunde have Grund til at hjælpe et saadant Selskab til at sætte sig i Gang, men dertil skulde man have indskrænket sig. Naar man imidlertid vil se det nærmere efter, komme disse Bevillinger ikke Hedeselskabet som saadant i særlig Grad til gode. De ere ligeledes bundne; der er der ogsaa „Bindehuggeri“, jeg er i Stand til at sige, hvorledes hver eneste Krone og Øre af det dertil bevilgede Beløb bruges. Det er til særlige Formaal og til Dels til Formaal, som ikke varetages direkte af Hedeselskabet, men med hvilke det har Tilhyn, saaledes til Mosekultur og Smaaaplantninger, Bevillingen hdes, og hvis det ærede Medlem havde nogen Ide om den Betydning, disse Bevillinger have for Udviklingen i Midtjylland, hvor der i høj Grad trænges